

Milí studenti,

jste to vy, kvůli kterým jsem jel do Sarajeva. Už jste viděli fotografie na kost vyhublých dětí v Somálsku? Nebo sirotků potulujících se po Sarajevu? Podívejte se na ně. Jestliže ve vás nevyvolají zlost nebo soucit, podívejte se na ně znovu.

Vím, řeknete si: „Co s tím my můžeme dělat? Jestliže jsou bezmocné světové velmoci a Organizace spojených národů, jaký dopad asi může mít naše reakce na osud těchto lidí?

Vaše otázka je správná, ale nevyřčená odpověď, který je v ní skryta, už správná není. Zkušenosti z minulosti nás učí, že kdykoliv lidé zvednou svůj hlas ve jméno méně šťastných spolupříslušníků lidského rodu, jejich protesty mají svůj efekt... A i když naše úsilí nechá utlačovatele lhostejnými, stejně ho můžeme považovat za plodné, protože jejich obětí přinese povzbuzení a útěchu.

Jinými slovy: Je velmi pravděpodobné, že nebudete mít tu moc změnit běh dějin na úrovni rozhodování, ale můžete zlepšit psychický stav těch, kteří trpí...

Najděte si způsob, jakýkoliv, kterým byste vyjádřili své rozhořčení nad mladými rasisty v Německu, své zděšení nad slepým fanatismem v našich vlastních ulicích, svou solidaritu s vězni v bývalé Jugoslávii a vaše odhodlání bojovat proti hladu v Somálsku.

Neříkejte mi, že váš hlas není dost silný... V Somálsku žijí dospívající děti, které zemřou, nedorazí-li k nim pomoc včas. Jsou mladší než vy.

Kvůli mladým studentům, jako jste vy – a kvůli vám – jsem jel do Sarajeva.

Ellie Wiesel

Uvedený text napsal po návštěvě válkou zmítaných oblastí na počátku devadesátých let Elie Wiesel, člověk, který přežil holocaust a který se dlouhodobě zabývá problémy vyskytujícími se kdekoli ve světě. Text, který Svůj text v podobě dopisu adresoval mladým lidem – studentům. Text citujeme z českého překladu Čítanky textů – Holocaust a lidské chování (© AISIS, 2003).

Milí studenti,

jste to vy, kvůli kterým jsem jel do Sarajeva. Už jste viděli fotografie na kost vyhublých dětí v Somálsku? Nebo sirotků potulujících se po Sarajevu? Podívejte se na ně. Jestliže ve vás nevyvolají zlost nebo soucit, podívejte se na ně znovu.

Vím, řeknete si: „Co s tím my můžeme dělat? Jestliže jsou bezmocné světové velmoci a Organizace spojených národů, jaký dopad asi může mít naše reakce na osud těchto lidí?

Vaše otázka je správná, ale nevyřčená odpověď, který je v ní skryta, už správná není. Zkušenosti z minulosti nás učí, že kdykoliv lidé zvednou svůj hlas ve jméno méně šťastných spolupříslušníků lidského rodu, jejich protesty mají svůj efekt... A i když naše úsilí nechá utlačovatele lhostejnými, stejně ho můžeme považovat za plodné, protože jejich obětí přinese povzbuzení a útěchu.

Jinými slovy: Je velmi pravděpodobné, že nebudete mít tu moc změnit běh dějin na úrovni rozhodování, ale můžete zlepšit psychický stav těch, kteří trpí...

Najděte si způsob, jakýkoliv, kterým byste vyjádřili své rozhořčení nad mladými rasisty v Německu, své zděšení nad slepým fanatismem v našich vlastních ulicích, svou solidaritu s vězni v bývalé Jugoslávii a vaše odhodlání bojovat proti hladu v Somálsku.

Neříkejte mi, že váš hlas není dost silný... V Somálsku žijí dospívající děti, které zemřou, nedorazí-li k nim pomoc včas. Jsou mladší než vy.

Kvůli mladým studentům, jako jste vy – a kvůli vám – jsem jel do Sarajeva.

Ellie Wiesel

Uvedený text napsal po návštěvě válkou zmítaných oblastí na počátku devadesátých let Elie Wiesel, člověk, který přežil holocaust a který se dlouhodobě zabývá problémy vyskytujícími se kdekoli ve světě. Text, který Svůj text v podobě dopisu adresoval mladým lidem – studentům. Text citujeme z českého překladu Čítanky textů – Holocaust a lidské chování (© AISIS, 2003).